

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

Kyndelsmässodagen

”Uppenbarelsens ljus”

Malaki 3:1-4

1 Tim 6:13-16

Luk 2:22-40

Ps: 479, 744, 122:2-5, 331:1-5

”Han som ingen människa sett eller kan se” skrev Paulus i dagens episteltext. Ja, det betonas ofta i bibeln att ingen kan se Gud och leva. Han bor i ett ljus som ingen kan närma sig. Vi vanliga dödliga kan inte vara i närheten av detta. Det är för starkt, för bländande, för farligt.

Vi som är skapade av Gud till hans avbild, vi är skapades till att leva i gemenskap med honom. Men vi vände honom ryggen och gick bort ifrån honom. Männkligheten gick vilse, Guds ljus som vi levde i, blev nu något hotfullt, något vi var tvungna att dölja oss för. Efter detta kan ingen längre se Gud och leva.

Men djupt inom varje människa så finns ändå ett minne av det förlorade paradiset. Ett minne som kan vara dolt under många lager men som ändå finns där.

När vi tänker på vårt minne så tänker vi det vanligtvis det som en hårddisk där vi lagrar saker som vi är med om och samlar kunskap som vi övat in. Ofta kanske vi beklagar oss över att vårt minne visserligen är bra men kort.

Men det jag talar om nu är ett annat slag minne, ett kollektivt minne som vi människor bär på. Som skapade av Gud så bär vi på ett djupt minne av honom inom oss. Det är ett minne som vi alla har, även människor som aldrig hört talas om eller fått någon undervisning om Gud. Men alla människor ställer sig frågan: vem är jag, var kommer jag ifrån och vart är jag på väg. Det är väl detta som skiljer oss från djuren; att vi ställer sådana existentiella frågor. Utan Gud känner vi på oss att det är något i livet som saknas, även om vi till synes har allt. Vi bär på ett minne från det förlorade paradiset.

Problemet för oss är att vi inte kan närma oss Gud av oss själva. Vi kan inte heller förstå Gud, han som är över alla mänskliga begrepp. Risken är också stor att vi börjar tänka att det inte finns någon Gud, eftersom vi inte kan se honom.

Vi kan alltså inte närma oss Gud, men han kan närma sig oss. Visserligen måste han först skärma av sitt ljus, men i Jesus Kristus kom Gud till oss. Rubriken för denna söndag är ju uppenbarelsens ljus: som Symeon kallade barnet Jesus i sina armar: ”ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna” det vill säga alla folk. Det ljus som ingen kan se, som är så intensivt att det är dödligt för oss, det har nu kommit till oss. Symeon fick hålla det i sina armar. Guds ljus är dolt i Jesus kropp.

Senare, i vuxen ålder, på förklaringsberget så skulle ljuset tillfälligt skina igenom. Där blev Jesus strålande som solen som de tre lärjungar som var med honom vittnade om.

När vi inte kunde komma till Gud så kom han till oss i Jesus Kristus. ”Den som har sett mig, har sett fadern” säger Jesus vid ett tillfälle. Det är detta som Symeon får se i templet. Ingen kan se Gud och leva, ändå säger han: ”Mina ögon har skådat frälsningen.”

Men det var nog inget uppseendeväckande med den lilla familjen i templet den där dagen. Till det yttre kunde man inte se någon skillnad på deras barn och andras. Men i det vanliga rymts något ovanligt. Symeon ser något som andra inte ser. Han ser med trons ögon. Men vad är det då för märkligt med Symeon? Vad skiljer honom från alla de andra som förmodligen inte gav det lilla barnet någon större uppmärksamhet?

De flesta av Symeons landsmän hade kvar vördnaden för templet och gudstjänsten där, men de hade glömt Guds löften. Det hoppades inte längre. De hade resignerat och slutat tro att Guds Messias skulle komma. Men inte Symeon, han som väntade på Israels tröst. Han hade inte slutat hoppas.

Att minnas är att hoppas. Men då talar jag alltså inte om det minnet som finns lagrat i hjärnbarken och som bleknar med åren. Nej, jag talar om vårt kollektiva minne av Gud som finns inpräntat i oss. Det minne som vi alla bär på men som ändå kan vara mer eller mindre levande. Och hos Symeon var det i allra högsta grad levande.

Det vanliga minnet handlar om dåtid, vi minns det som har hänt, det som ligger bakom oss. Men det kollektiva minnet handlar om framtiden: vi hoppas på det som kommer att ske, på Guds löfte som ligger framför oss.

Hur är det med ditt minne av Gud? Är det levande? Eller finns det så djupt under en massa lager att du inte märker av det. Symeon var en gammal man. Ingen hade klandrat honom om han hade slutat hoppas, om han hade gett upp. Men han gjorde inte det, han är ett bevis på att det aldrig är försent att hoppas. Det finns inget bäst före datum.

Symeon gav sitt minne näring, han lät livet och gudstjänsterna i templet ständigt påminna honom om Guds löften. Därför kunde han också se, det som andra inte såg. Han var öppen för nya intryck, han var inte fastlåst i gammalt tankegods. Annars är det ju så lätt att vi, när vi väl har bildat oss en uppfattning om något, så stannar det där. Sen slutar vi se. Vi tror oss veta, och bemödar oss inte att revidera en tidigare uppfattning.

Vad ser du när du ser Jesus? Bara en vanlig människa, eller något mer? Symeon såg mer än ett barn, han såg Guds frälsning, uppenbarelsens ljus. Han lät sig inte styras av invanda föreställningar, han hoppades fortfarande på Guds löften och lät sig ledas av Guds ande. Därför fick han också se Gud, han som bor i ett ljus som ingen kan närma sig.